Wedekind: Procitnutí

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižkové služby
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

ČPB

Ostravský večerník

15. VI 1988

ze dne .....

1K

Probuzení nové generace

Německý dramatik Frank Wedekind nepatří k častým hostům na našich jevištích, přestože se jeho dílo stalo několikrát základem pro vynikající inscenace. Mezi jejich tvůrci nalezneme jména E. F. Buriana, M. Páska a J. Bednárika. Wedekind používá působivé formy groteskní nadsázky, ale i témata jeho her jsou zajímavá. V procitnutí jara, které bude mít v tomto týdnu ostravskou premiéru, jde o probuzení nové generace, nových individualit, které se neobejde bez problémů a konfliktů. Hra byla nastudována ve spolupráci s tvůrci z drážďanského Divadla mladé generace pod vedením režisérky Renaty Luisy Frostové. Autorkou výpravy je Marta Roszkopfová. V hlavních rolích uvidí diváci Věru Janků, Petru Jindrovou, Kostase Zerdaloglu, Kateřinu Krejčí, Norberta Lichého, Jana Odla, Jana Mazáka, Miroslava Kudelu a další. Premiéra se uskuteční 18. června v 19 hodin v Divadle Petra Bezruče. (ak)

Wedekind: Procitnutí

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižkové služby
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

ČPB

Rudé právo, Praha

7. X. 1988

1K

Činoherní soubor Petra Bezruče, scény Státního divadla Ostrava, uvádí hru německého dramatika Franka Wedekinda s názvem Procitnutí jara. Inscenaci pohostinsky nastudovala Renate-Lousie Frostová. Na snímku Věra Janků a Petra Jindrová. Foto JOSEF HRADIL

Wedekind: Probuzení jara

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 73

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

ČPB

Nová svoboda, Ostrava

18. VI. 1988

ze dne .....

»KDO CHCE BUDOUCNOST, POTŘEBUJE MLÁDEŽ; KDO JI ZTRATÍ, NEMÁ BUDOUCNOST«

Tato věta není autorská, je citátem ze současného sovětského tisku a řekla ji jako motto své práce Renate-Luisa Frostová, hlavní režisérka drážďanského Divadla mladé generace (Theater der Jungen Generation), která v Ostravě se souborem činohry Petra Bezruče studuje Wedekindovu hru Probuzení Jara.

Jak se zdá, v NDR důvěřují svým vzdělávacím postupům, důvěřují absolventům svých vysokých škol a nebojí se svěřit jim v mladém věku podstatné funkce. Vysokou školu múzických umění absolvovala M.-L. Frostová v roce 1980, do nynější funkce nastoupila v roce 1986. O správnosti tohoto pověření svědčí i fakt, že drážďanské Divadlo mladé generace bylo pozváno do Mnichova na světový festival divadelní tvorby pro mládež, proslulý „Jugend-Theater der Welt", a to právě s režijním počinem M.-L. Frostové, švédskou adaptací Hamleta, určenou pro dětské publikum.

Skutečný význam této pocty může nejlépe ozřejmit fakt, že ze socialistických států dostaly pozvání ještě soubory v Sovětském svazu a Polsku; v Československu, jak lze soudit, nebyla nalezena inscenace pro mládež, která by byla na skutečné světové úrovni. Tím lépe pro Ostravu, že získala k hostování režisérku doma tak úspěšnou; fotografie nelže, když ukazuje ženu velice dívčího vzhledu a úsměvu; Renate-Luisa Frostová taková skutečně je, což jí nebrání být současně důsledná a precizní při uskutečňování jevištních záměrů.

Obraťme ale pozornost k připravované hře; zeptejme se režisérky, proč si ona, mladá žena, vybrala právě Franka Wedekinda, autora generace našich matek a babiček?

Odpověď zní:

„Protože mám Wedekinda ráda. U vás není příliš známý, ale v Německu je to stále oblíbený autor a například můj profesor ve VŠMU dr. Hans-Jochen Irmer o něm nedávno napsal velice krásnou knížku.

Jak pracuji na inscenaci, mohu jen velice těžko popsat; textem je to vlastně dost starý kus, při čtení by se mohlo zdát, že společnost, kterou popisuje, už u nás neexistuje a konkrétní problémy nejsou právě aktuální; určitou obtížností je i to, že kus ani nechci modernizovat a aktualizovat na způsob těch různých Hamletů, hraných v džínsách. Ale ve hře je podstatná jedna věc, která se týká i dneška: otázka morálky a mocenského působení dospělých, ať rodičů či institucí na mládež — a v tomto směru, jak víme, není zatím všechno tak, jak bychom si přáli a představovali.

Na jevišti se setkáme s mládím, které hledá svou individualitu, snaží se pochopit a realizovat svou osobitost, dobrat se svého vlastního „já", svého člověčenství a je rozdrceno společenskou mocí, znásilněno a zruinováno. Uznaná morálka a nepochopení, tlak, který jsou s to instituce dospělých vyvinout, přinesou tragické výsledky.

Přirozeně, hra je určitý model, dovedený do extrémních variant, které se v realitě vyskytují jen zřídka; ale působení těchto tendencí nemůžeme ani dnes úplně popřít, naopak, musíme se jich obávat.

A z této základní substance, vzájemných vztahů usilujícího mladí a zástupců dospělé moci, musíme hledat, najít a osvětlit, jaké i dnes máme v tomto směru problémy — jinak by naše práce na inscenaci neměla smysl."

Tolik vyjádření režisérky.

Doufejme, že se záměr podaří; bylo by scestné si zastírat, že je a dokonce bohužel narůstá část mládeže, které své problémy adaptability, pochopení a souznění s okolím, problém své neujasněné vlastní lidské identity řeší únikem k alkoholu a — což je ještě tragičtější — k drogám. Kriminalita mládeže, klesající věk delikventů, často až zarážející bezcitnost a otrlost, jsou sotva důsledkem chápající spravedlivé péče, laskavosti a porozumění. A nevím, na které slovo bych položila větší důraz; jestli na chápání dospělých, že problémy mládí jsou stejně důležité jako problémy dospělých a těžší o nezralost a nezkušenost mladého člověka; že spravedlivá péče obsahuje snahu o porozumění a také odměnu i trest, protože každý musí včas poznat dané meze společnosti, v níž bude žít; že laskavost není všeodpouštění a hmotná přesycenost, ale čas, ve kterém s pochopením, taktem a rozvahou pomáháme dospívajícímu člověku hledat svou individuální tvář. Aby bez úrazu nalezl své místo ve společnosti lidí dobrých a nikoli vyvržených ztroskotanců — a také, aby se naučil svou moc a váhu dospělosti správně uplatňovat vůči další generaci. Problém vzájemného působení je prastarý a ani naše společnost ho ještě nevyřešila.

Ale u našeho stolu sedí host; sluší se zeptat, jak se vám líbí v Ostravě, paní režisérko?

„Líbí; já vůbec ráda žiji v zahraničí — je to tak vždycky, že tam člověk vlastně lépe pozná svou domácí zemi, srovnáváním a oceňováním. Žít někde určitý čas je něco zcela jiného než být tam jako turista; pozná se město, lidé, způsoby a zvyklosti; i země se stejným společenským zřízením mají některé rozdílné a jiné společenské problémy.

Ale já se věnuji nejvíc práci v divadle a tady chci říci, že se mi dělá skutečně dobře. Dokonce ani „dvojjazyčnost" mi nedělá zdaleka takové problémy, jak jsem se obávala. Paní Fajkusová je výborné překladatelka, mám báječnou nápovědku i inspicientku a ačkoliv studujeme tragédii, užijeme si, právě vzhledem k dvojjazyčnosti, i slušnou dávku smíchu. Ale to jen na okraj; na inscenaci mi mimořádně záleží — vždyť jsem si k ní dokonce dala od Dietmara Stasowiaka složit i speciální hudbu!

Jinak ve volném čase chodím do ostravských divadel; byla jsem na představení v DZN, DJM i DPB. Musím přiznat, že největší dojem na mne udělala nastudování Miláčka a Báje v Divadle Petra Bezruče. Dojalo mně, s jakou vervou a nasazením hrají účinkující pro hlediště, ve kterém je sotva padesát lidí! A přitom je návštěvnost problém, který lze řešit, znám to z domova. Ovšem u nás máme výborně pracující náborové a především propagační oddělení — divadlo pro mládež musí mít nápaditou, atakující reklamu a musí jí být všude dost; a hlavně, musí být svěžejší než propagace pro dospělé!

Škoda, že nemám víc času, ale musím si hlídat i práci v Drážďanech, kde také studujeme Procitnutí jara, u nás bude mít premiéru koncem června. Na deset dní musím do Mnichova — mimochodem, kromě dětské adaptace Hamleta studujeme i klasickou verzi a máme zajímavý projekt společných denních představení: odpoledne úprava pro děti, večer klasika pro dospělé. Jediný člen souboru nezůstane bez práce!"

V Ostravě dostali v Procitnutí jara v hlavních rolích příležitost Petra Jindrová, Jan Mazák, Norbert Lichý, Věra Janků, Kateřina Krejčí, Miroslav Čížek.

Příležitost nás, diváků, bude posoudit, do jaké míry se záměr sympatické hostující režisérky, drážďanské Renate-Luisy Frostové, povedl.

EVA MATĚJČKOVÁ

Norbert Lichý, Renate-Luise Frostová a Petra Jindrová při čtené zkoušce.
Snímek FRANTIŠKA GHIGLIONEHO

Wedekind: Procitnutí jara

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

ČPB

Nová svoboda, Ostrava

- 3. VIII. 1988

kultura

1K

Činohra Petra Bezruče Státního divadla v Ostravě uvedla v červnu premiéru hry Franka Wedekinda Procitnutí jara. S ostravskými herci inscenaci nastudovala režisérka z NDR Renate-Louise Frostová. Na snímku Norbert Lichý (Melchior) a Jan Mazák (Mořic).

Foto: JOSEF HRADIL